

Rödda Röst(er)

Debattforum för Vänsterpartiets Stockholmsföreningar mars 2020, nr 61

Röda Röster nr 61

Ill: Klas Sandberg

Röda Röster är en periodisk debattskrift som ges ut av Vänsterpartiet i Stockholm stad. Den publiceras enbart digitalt och distribueras via e - post. Signerade artiklar om såväl lokala som nationella och internationella frågor publiceras. Artikelförfattarna ansvarar helt för innehållet i texterna. Redaktionen ansvarar för att de texter som publiceras följer Vänsterpartiets grundläggande värderingar och hålls i en saklig och kamratlig ton.

Röda Röster distribueras via e-post den sista arbetsdagen varje månad. Kontakta distrikts- expeditionen storstockholm@vansterpartiet.se om du inte får tidningen. Här kan du hitta tidigare utgivna nummer av Röda Röster: <http://storstockholm.vansterpartiet.se/roda-roster/>

Redaktionen består av Erik Andersson, Ellinor Hultman, Maria Ljuslin, Johan Norlin, Klas Sandberg, Monica Santa Cruz och Gergios Tsiroyannis.

Röda Rösters logotyp är skapad av Sydney Ankers.

Skicka din debatttext till redaktionen på roda.roster@vansterpartiet.se (max 3000 tecken inklusive blanksteg). Redaktionen tar gärna emot utkast att utveckla tillsammans med skribenten.

Nästa nummer utkommer 30 april. Deadline är 15 april.

Redaktionen vill uppmana fler kvinnor att delta i debatten. I nr 61 är 2 av 5 texter skrivna av kvinnor.

Innehåll

Röda Röster nr 61.....	2
Låt tusen röster höras.....	3
Rapport från Stockholms pendeltågstrafik Monika Roll, V Hässelby-Vällingby	4
Två positiva exempel Erik Andersson,	5
Den "svenska ensamheten" är global Bengt Sundell,	5
Kärnfrågan tystas ned Lena Rydblom, V Vantör	6
En sviken generation Klas Sandberg	7
Månadens citat.....	8
Kalendarium.....	9

Ill: Klas Sandberg

Ill: Klas Sandberg

Låt tusen röster höras

Det är inte nödvändigt att alla i ett parti tycker precis likadant. Tvärtom! Ur olika ståndpunkter och perspektiv kan de allra mest spännande förslagen och politiken komma fram. Däremot behöver ett parti en levande debatt där de olika rösterna kan mötas och utvecklas tillsammans. En slags demokratisk infrastruktur som är helt livsnödvändig för att ett parti ska kunna utnyttja all den kraft som medlemmarnas olika bakgrunder och kunskaper innebär. Samtidigt som alla inte måste tycka lika behöver alla medlemmar ändå få möjlighet att läsa samma texter och ta del i samma diskussion.

Hur ett parti ska åstadkomma denna interndemokratiska struktur finns det många svar på. Röda Röster är ett sätt. Att alla medlemmar i olika partiföreningar i Stockholms stad har ett forum att få diskutera frågor som är angelägna för oss är helt nödvändigt för att hålla ihop som parti.

Det kan handla om vår politik i Stadshuset och hur vi som medlemmar kan påverka våra politiker, eller andra frågor som rör Stockholms stad där vi behöver föra diskussion mellan partiföreningarna. Det kan också handla om frågor som kan röra hela vårt länsdistrikt eller fackliga, feministiska,

nationella och internationella frågor som en enskild medlem eller grupp av medlemmar anser borde lyftas och diskuteras. Kanske ur ett nytt perspektiv. Det ska även finnas plats för kritik mot partiets företrädare eller politiska linjer som partiet har drivit när behov för det uppstår.

Huvuddragen i vår politik beslutas på kongressen och i distriktens årskonferenser. Partilinjen ligger fast och som företrädare för Vänsterpartiet är det vänsterpolitik som gäller. Mellan kongresserna har våra företrädare friheten att förhandla och fatta de beslut som de anser är de bästa. Den ordningen måste finnas och respekteras i ett parti. Men för att förankra den förda politiken hos medlemmarna är den fria debatten viktig. Därför är ambitionen att våra politiker i Stockholm samt styrelseledamöter i distriktet och föreningarna ska ta tillvara på Röda Röster som ett viktigt interndemokratiskt forum och vara beredda på att svara på frågor och synpunkter från medlemmarna.

Men allra viktigast är att alla tusentals vanliga medlemmar känner kraften av att mötas i diskussionen och utveckla Stockholmsvänstern tillsammans.

Ill: Klas Sandberg

Rapport från Stockholms pendeltågstrafik

Meddelande från en lokförare

Ungefär hälften så många åker pendeltåg jämfört med i vanliga fall. Antalet sjukskrivna kollegor på pendeln ökar. Att karensavdraget är slopat och krav på sjukintyg från arbetsgivaren likaså är förstås positivt. Att vi som inte kan jobba hemifrån tar hänsyn till våra sjukdomssymptom, även lindriga sådana, och stannar hemma är självklart det bästa vi kan göra - både för vår egen, kollegornas och resenärernas skull.

Samtidigt är det viktigt att vi som känner oss friska går och jobbar. Att kollektivtrafiken går är grundläggande och avgörande för samhällets funktion även om det om en vecka eller en månad kanske blir i kraftigt reducerad form. Det är vi förare i kollektivtrafiken som kör läkarna och undersköterskorna till sjukhusen och personalen till mataffärerna.

Jag tillhör de lyckligt lottade som alltid har hårdvalutan handsprit hemma och jag använder det så mycket jag kan. Även på jobbet. Dock är det svårt att göra samtliga dörrhandtag, körspakar, bromshandtag och telefonlurar desinficerade efter varenda förarhyttsbyte, men gör så gott jag kan.

Vi måste hitta balansen mellan ett trögt förlopp av coronas spridning och att produktionen hålls igång i så hög grad som möjligt. Varslen haglar redan in inom hotellnäringsen och flyget. Självklart är det bara en tidsfråga innan fler branscher tvingas följa efter då efterfrågan och tillväxt dalar.

Plötsligt har allt blivit annorlunda och det gäller inte bara jobbet. Även fackligt, politiskt och privat har mycket slagits över ända och fokus ligger inte där det låg för

bara en dryg vecka sedan. Vi letar efter lösningar för att skydda våra nära och kära och rädda vården från överbelastning.

Solidariteten med lappar i hissar och trappuppgångar där friska erbjuder sig att hjälpa till exempelvis med att handla visar på vår inneboende mänskliga förmåga att hjälpa varandra. Samma sak måste gälla på arbetsplatsen. Vi kollegor måste lita på och stötta varandra för att detta ska gå så smärtfritt som möjligt. Det är ingen som inte är drabbad av detta.

Monika Roll, V Hässelby-Vällingby

Två positiva exempel

Sydkorea och Kina är två av hittills extremt få länder i världen som har lyckats stoppa spridningen av Corona-viruset, men de har gjort det på rätt olika sätt.

Kinas metod bestod av en väldigt strikt karantän kombinerad med ett mycket storskaligt primärvårdsarbete (att knacka på oerhört många dörrar, kolla hur det är med folk och vid behov sätta folk i karantän/föra dem till vård), hårda reserestriktioner och en enorm sjukvårdsinsats med mobilisering från hela landet.

Sydkorea har istället i grunden försökt låta samhället flyta på som vanligt, men med ett väldigt intensivt testande av befolkningen. Fabriker producerar 140.000 nya tester varje vecka. Testen genomförs i huvudsak så att folk sitter kvar i sina bilar medan sjukvårdspersonal genomför testet. Någon timme senare får man besked om testet är positivt eller negativt. Är det positivt sätts man i karantän och smittspårning och karantänsåtgärder sätts in gentemot de man varit i kontakt med. Annars kan man fortsätta med vardagen som vanligt.

Om vi inte vill mer eller mindre stänga ner eller hålla samhället på sparlåga i flera månader tror jag att vi kommer behöva testa mycket mer. Vi genomför visserligen inte särskilt få tester per capita jämfört med andra länder, men för att verkligen kunna besegra viruset mer definitivt kan jag inte se något långsiktigt alternativ till att testa för att kunna snabbt identifiera smittan och isolera den.

Det är också den röda tråden mellan Syd Korea och Kina, trots de väldigt stora skillnaderna i övrigt. De har ansträngt sig till det yttersta för att identifiera och isolera smittan.

Erik Andersson, V Vantör

Den "svenska ensamheten" är global

Det finns självvald och ofrivillig ensamhet, emotionell och social isolering. Ungefär 300 000 personer beräknas vara socialt isolerade i Sverige. Olika länder försöker tackla förhållandet på olika sätt. I Storbritannien talas om en "ensamhetsepidemi". Av landets 65 miljoner invånare känner sig 9 miljoner ofta eller alltid ensamma. Och "som första steget i den nationella uppgiften att utrota ensamhet under vår livstid" tillsätts en ensamhetsminister.

Studien "Den svenska ensamheten" från 2015 refererar data från European Social Survey, "föreställningen om den ensamme svensken är ganska grundlös, åtminstone i ett europeiskt perspektiv". Och "män, låginkomsttagare, arbetslösa och storstadsbor är mer ensamma än andra". Och att "ensamheten är mer utbredd i de flesta andra europeiska länder, särskilt den subjektiva (sociala) ensamheten...//.. vad gäller vänskapsrelationernas kvantitet och kvalitet tycks vi ligga bättre till än andra europeiska länder". Det kan bero på att "den svenska individualismen gör det lättare att välja sitt eget umgänge, och att detta leder till fler och bättre vänskapsrelationer". Huvudstadsbladet i Finland skrev 29.11.2018 om "Ensamhet- vår tids folksjukdom", med en kluven bild där Eurostat pekar ut Finland som världens lyckligaste land men att ca 400 000 känner sig ensamma. Mest ensam känner sig personer mellan 20 och 30 år, följt av äldre över 70 år. Ensamheten är till stor del klassbunden - den som har pengar har helt andra möjligheter att undkomma denna "ensamhetsepidemi".

I antologin "Den moderna ensamheten" 2006 (av Svendsen, SvD) står "Även om alla människor känner ensamhet gör inte alla det i samma utsträckning. Mycket tyder också på att ensamheten tilltar i den moderna och postmoderna världen..." Många upplever en alienation i det moderna kapitalistiska

samhället, att inte tillhöra en grupp, ett sammanhang. Svendsen avslutar antologin "Men det är inte lätt att acceptera ensamheten. Ensamhet är en skam." Förlorarna är män, låginkomsttagare, arbetslösa, och storstadsbor enligt European Social Survey, och vad kan det få för konsekvenser globalt? Vad kan historielöshet få för konsekvenser?

Det duger inte med ungdomsbesök, recept hos socialsekreteraren, aktiviteter på recept (har man inte varit föreningsaktiv i sitt liv, är det svårt att aktivera sig). Alla behöver känna sig behöva, delaktiga och som en del av samhället. I budgeten för 2019 skriver den blågröna majoriteten "Stockholm ska ha en tillgänglig äldreomsorg med hög kvalitet som präglas av respekt för den enskildes behov och önskemål, där det egna inflytandet över insatser och valmöjligheter ska stärkas".

Samtidigt ser stockholmarnas verklighet ut så här:

13 av 26 kommuner i stockholmsregionen har underskott på särskilda boenden. 78 av landets 290 kommuner saknar seniorboenden.

I Sverige har en femtedel av platserna på äldreboenden försvunnit sedan 2008. Andelen ICKE VERKSTÄLLDA BESLUT i kommunerna om plats på äldreboenden har ökat med 42 procent.

Att kunna bo tillgängligt betyder mindre risk för social isolering och ensamhet. Äldre- och trygghetsborgarrådet i Stockholm skrev i Stockholm Direkt den 19 november 2019: "Stockholm – så ska vi bryta trenden med ett förstärkt matlyft och större antal ungdomsbesök...//.. och skapa ett samhälle av gemenskap och medmänsklighet". Ja då har den blågröna majoriteten inte förstått den sociala dynamiken i klassamhället. Är det några som tror på sådana här sador?

Bengt Sundell, V Liljeholmen - Hägersten

Kärnfrågan tystas ned

nr 10 av tidningen SöderortDirekt (Årsta-Enskede-Vantör) läser jag en sida som är ”producerad av #EttSthlm, ett projekt initierat av DirektPress med finansiering från SL, Svenska Bostäder och Vinnova. Journalistiken är oberoende” skriver man längst ner på sidan. Texten har skrivits av Petter Beckman. Rubrik: Polisen befarar: Rånen ökar vi-och-dom-uppdelningen

Jag reagerar starkt mot rubriken: det är ju vi-och-dom-uppdelningen som gör att rånen ökar enligt min mening. Inte tvärtom.

Fokus på sidan ligger på ungdomsrånen och med 10 citat vill man belysa olika perspektiv (förutom icke namngivna ungdomar så också två socialsekreterare och en förundersökningsledare):

1. ”Om de ser svaga ut så är de lättare att råna”
2. ”En del får skuld känslor, andra är iskalla”
3. ”Man kan bli rånad på väg till träningen”
4. ”Man tänker vilka man ska akta sig för”
5. ”Jag blockar slaget och går därifrån”
6. ”Jag var oskadd. Och hade alla grejerna kvar”

7. ”För killarna handlar det mer om heder”

8. ”Hälften av dem lämnar ifrån sig sakerna” (socialsekreterarna Melissa Gimling Arista och Ulrika Westlin)

9. ”Jag gjorde det här för att skydda mig själv”

10. ”Unga skulle behöva mötas mer på fritiden” (Carl Johan Birkoff, förundersökningsledare för ungdomsbrott hos Citypolisen).

Man har samtalat med ungdomar i en förortsgalleria och nior på skolor på Södermalm. Några av eleverna bor i närförorter och någon har själv blivit utsatt på väg hem i sin förort. En av ungdomarna som tillfrågats tror att det handlar om segregationen: Av 10 exempel så släpper man fram denna enda analys av kärnfrågan ”segregationen” – men som en ursäkt för detta (!) får den aktuella ungdomen inleda sitt citat med ”- Jag vet inte så mycket om politik, men det handlar om segregationen tror jag”. Om det blev mindre segregerat skulle man kunna vara mer överallt.”

Så symptomatiskt att man måste angripa grundproblemet med silkeshandskar på när #EttSthlm tar upp denna allvarliga situation på en helsida i lokalpressen! Etablissemangets olika företrädare är så

rädda att få hela näringslivet emot sig att när de ens nämner grundproblemet, segregationen - måste det kläs in i försiktighet. Vi i vänstern måste bli tydligare i att ta upp dessa exempel till ytan och inte nöja oss med mainstream-medias rädsla för att bli av med sina segregerade privilegier!

#EttSthlm har säkert en välmenande avsikt, de vill visa att de tar problemen på allvar och för det satsar de en helsidesannons i ämnet. Citypolisens Carl Johan Birkoff menar att ungdomarna skulle behöva mötas på ett annat sätt på fritiden. Han tror det räcker med att som i USA och England samla skolorna i fotbollslag, orkestrar eller fotoklubbar. Det tror han skulle hjälpa ungdomar bättre i att integreras med varandra. Och det är hans ord som får formulera rubriken!

Varför inte på allvar konstatera att det av borgarna m.fl. inbyggda och segregationsskapande friskolesystemet har misslyckats totalt! Intentionerna var aldrig ämnade för ett gott samhälle för alla med sina begränsade resurser. ”Det fria skolvalet” har från första början varit ett drömprojekt för dem med pengar på banken – som redan i skolsituationen vill separera sina barn från allmänhetens barn. Naturligtvis klär de in sina avsikter i förskönande ord som kvalitet och valfrihet. Ord som ingen egentligen hade något emot innan denna reform infördes. Men varför ska den allmänna skolan behöva sämre kvalitet? Och vem vill ha tvång mer än den skolplikt som gäller alla i grundskolan?

Nej – skrota friskolesystemet med det snaraste och lär oss att våga möta varandra med våra olikheter för allas vårt bästa!

Lena Rydholm, V Vantör

En sviken generation

En politisk marginalfigur som plötsligt som lyckats erövra en hel generation. Bernie Sanders i San Diego, Foto: John Nicksic

MYCKET är bakvänt i primärvalen i USA våren 2020.

Demokraternas hetaste kandidat är en man som betecknar sig själv demokratisk socialist och pratar om "kapitalism" och "arbetarklassen". Det i ett land där "socialist" varit ett skällsord som betytt en snabb död för alla förhoppningar om en politiskt position.

Det är bakvänt.

Lika bakvänd är kandidaten själv. Bernie Sanders borde få en genomsnittlig PR konsult att gråta av smärta. Tumregeln är att den optimale kandidaten till en politisk post skall vara ung och helst se att vara plockad ur annonser för dyr aftershave.

Det fanns en kandidat som passade in på den mallen: Pete Buttigieg som var ung, stilig hade miljonärer bakom ryggen... men han betraktades närmast med förakt av ungdomsväljarna.

På våren 2020 struntade dessa högaktningfullt i reglerna för vad de förväntades gilla och flockades i hundratusental kring Bernie Sanders, en 78-årig politisk Stålfarfar med kutande axlar och sprucken

röst som dominerar bland unga väljare. Till och med i delstater som Sanders förlorade dominerar han fortfarande bland unga väljare. Och Sanders anhängare är MYCKET hängivna. Där talas om en Al Johnson som arbetade som frivillig valarbetare trots framskriden cancer. Dagen innan han dog ringde han 200 samtal för Sanders.

Det Demokratiska partiets ledning har däremot kunnat behärska sin entusiasm. Visst, det VORE kanske bra med alla dessa ivriga volontärer men varför kunde de inte sluta upp bakom någon trygg, mellangrå mittemellan kandidat som Biden, Buttigieg eller Bloomberg av den typ som partiledningen och sponsorer gillade?

Varför just denne Sanders?

Millenials

Den årsklass som flockades kring Bernie Sanders kallas för *Millenials*, de som födda före och under sekelskiftet och som börjar komma upp i tjugoårsåldern.

Första gången man märkte av dem var i presidentvalet 2008. Det SKULLE ju stå mellan Hillary Clinton och John

McCain. *Millenials*, många fortfarande i tonåren slöt istället upp bakom en senator från Illinois vid namn Barack Obama som verkade helt chanslös.

Nu på våren 2020 är Obama vald och omvald expresident. Han är en stöttepelare i det Demokratiska partiets etablissemang och drar i tåtarna för att stoppa Bernie Sanders. Man glömmer lätt att Obama började som en outsider ute i den amerikanska politikens marginaler utan vare sig kontakterna eller kampanjkassan hos vare sig Hillary Clinton eller John McCain. Han hade inget annat än stora skaror tonåringar som var desperat angelägna att få komma bort från George Bush-epoken.

(I en insändare från den tiden klagade en herre över att hans tioåriga dotter tjatade på honom om att rösta på Obama.) Det var denna politiska tonårsarmé som bar fram Obama, de delade ut flygbladen, knackade dörrar, ringde upp presumtiva väljare för Obamas räkning, tjatade på familj, vänner och grannar. Drog och släpade Barack Obama, först till det Demokratiska partiets nominering och sedan till ovala

rummet.

Sedan.... ingenting. Barack Obamas tonårsarmé upplystes om att de skulle ha varmt tack och ring inte mig, jag ringer er... typ aldrig.

Och allt fortsatte i stort sett som förut.

Hur kommer det sig att *Millenials* är missnöjda? så till den milda grad att de rentav nu kan överväga socialistisk politik? För en sak är säker. USA:s ekonomi är vital och stark. Det vet vi. En veritabel kör av ekonomisk expertis har bedyrat det i decennier.

Tänk om experterna har fel?

Författaren Thomas Frank har påpekat att de olika högkonjunkturerna helt enkelt inte märks för vanligt folk. Lönerna stiger inte. Det blir inte fler jobb. Frank har berättat om en högkonjunktur när alla om opinionsmätarna frågade trodde att det var lågkonjunktur.

Vinsterna har sedan flera decennier tillbaka en envis tendens att stanna hos en minoritet av befolkningen. Det betyder i klartext att reallönerna inte har rört sig sedan 70-talet. Det betyder också att mängder med fasta, trygga anställningar, som i bilindustrin, har till stor del försvunnit och ersatts med gig-jobb. Samtidigt har kostnaderna för sjukvård, barnomsorg, boende och mycket annat klättrat uppåt. *Millenials* är ibland tvingade att jobba två eller tre jobb samtidigt bara för att klara sig.

Många tvingas leva kvar hemma hos föräldrarna. Många uppges ha tvivel på sina egna utsikter att bilda familjer.

Millenials är kanske den första generation som inte kommer att få en bättre levnadsstandard än sina föräldrar. Det finns ett berg av olösta problem i det amerikanska samhället som riskerar att rasa över *Millenials* generation. Sjukvårdssystemet är ett. Den som inte har försäkring eller vars försäkring inte täcker den sjukdom man drabbats av riskerar att snabbt se vårdkostnaderna skena iväg.

På ett av Bernie Sanders valmöten berättade en åhörare, en pensionerad flottist, att han var hopplöst skuldsatt (\$139 000) efter ha drabbats av Huntingtons sjukdom,

fjärde stadiet. Hans försäkring hade dragits in utan att han visste.

Nu hade han beslutat sig för att begå självmord.

"Jag orkar inte slåss mot de där människorna."

(En skakad Sanders bad mannen att träffa honom efter för att titta igenom fallet. Problemet med försäkringen gick att lösa så att skulden krympte från "hopplöst stor" till "hanterbar".)

Kongressledamoten Katie Porter drabbades av brusten blindtarm. Skrämde människor ville ringa ambulans. Nej. Katie Porter var rädd för att ambulansen inte skulle ingå i hennes sjukförsäkrings nätverk vilket skulle betyda en dryg nota. Hon blev körd, inte till det närmaste sjukhuset. Det ingick inte sjukförsäkringens nätverk. Katie Porter räddades till livet på "rätt" sjukhus men av en kirurg som inte ingick i försäkringens nätverk... och hon fick en saftig räkning.

Självmordsfrekvensen i USA är stigande.

Millenials är en generation som upplevt den ena chocken efter den andra. De hade upplevt George W Bush och hans krig i Irak och Afghanistan som resulterade i blodiga fiaskon på jakt efter massförstörelsevapen som inte fanns. Därefter följde en veritabel härdsmälta i ekonomin med subprime krisen 2007-2009. Miljontals människor förlorade sina jobb, fick sina hem utmätta och såg sina besparingar förskingrade. Gång på gång hade *Millenials* sett de gamla, betrodde eliterna, både säkerhetspolitiska och ekonomiska göra bort sig.

Det är också en generation som har anledning att tvivla på sina egna framtidsutsikter.

Det handlar om en generation som är mottaglig för tanken att något är fel i samhället. Allvarligt fel. Som slöt upp bakom Obama och blivit besvikna och nu har slutit upp bakom en 78-årig demokratisk socialist som skulle kunna få en genomsnittlig PR-expert att skrika av fasa.

Klas Sandberg, V Enskede

Röda Röst

Månadens citat

"Det kommer några få, avgörande stunder i livet då du måste göra uppoffringar inte bara för din egen skull utan också för att ta ansvar för din omgivning, för dina medmänniskor, och för vårt land. Den stunden är nu. Den dagen är här."

Stefan Löfven Tal till nationen
2020-03-22

"Det statsfinansiella begreppet "spara i la-dorna" behöver breddas. Det är inte rimligt att montera ner och marknadsutsätta vitala funktioner i högkonjunktur och kallt räkna med att det ska gå att rivstarta och återuppbygga snabbt nog när det vänder."

Kalle Sundin, utredare Katalys
Aftonbladet 2020-03-28

"Nu kan utdelningarna stoppas för de som uppbär statligt stöd för korttidspermitteringar. Helt rimligt och bra!

Pengarna ska gå till att rädda jobb och inte till fest för aktieägarna",

Ulla Andersson
2020-03-27

V vill ha uppskov med hyror under Coronakrisen.

"Börjar få samtal från hyresgäster som varslats och är oroliga för hyran. Nu måste alla hyresvärdar visa förståelse och pröva frågan om hyresnedsättning."

Clara Lindblom
Twitter 2020-03-26

"Den politiska (ideologiska) misskötseln av sjukvården i Stockholms län var en skandal redan innan personalen där behövde handskas med en global pandemi."

Ali Esbati
Twitter 2020-03-22

Studiecirkel: Klass, **konflikt** och

samhällsförändring Varför återskapar moderna samhällen bestående ojämlikheter? Hur inverkar ekonomin på kampen för ökad jämlikhet? Under vilka omständigheter åstadkommer politiska organisationer djupgående samhällsförändringar? I denna studiecirkel försöker vi besvara dessa frågor genom att introducera en modern marxistisk klassanalys. Cirkeln har fem tillfällen och kursmaterialet är skrivet på svenska.

Cirkelledaren David Zachariah har skrivit flera artiklar inom politisk ekonomi och jobbar till vardags som lärare. ABF Stockholm arrangerar studiecirkeln i samarbete med Centrum för marxistiska samhällsstudier.
DATUM: 7 april.
TID: kl.18.00-12.00.
PLATS: ABF-huset, Sveavägen 41

Debatt- och retorikträning

25e april, kl.10.30-12. 23e maj. Samma klockslag. Anmäl er till mig på kenan.parlak@vansterpartiet.se. Ni kan även mejla om ni har funderingar på upplägg. Först till kvarn gäller gällande anmälan. Lokalen ligger på Sigtunagatan 11 (nära St Eriksplan) och träffarna är för alla medlemmar i Vänsterpartiet.
Arrangör: Kenan Parlak, V Hässelby-Vällingby

III: Klas Sandberg